

WYROK

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 sierpnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Puławach IV Wydział Pracy

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Magdalena Gałkowska

Ławnicy: Maria Domina-Serafińska, Monika Żywarska

Protokolant st. sekr. sąd. Agnieszka Rzepkowska

po rozpoznaniu w dniu 27 lipca 2017 r. w Puławach

sprawy z powództwa A. W.

przeciwko K. M.

o ustalenie istnienia stosunku pracy

1. ustala, że powód A. W. jest zatrudniony u pozwanej K. M. prowadzącej firmę P. P.H.U. (...) z siedzibą w K. na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony od dnia 18 listopada 2014 r.;
2. zasądza od pozwanej K. M. na rzecz powoda A. W. kwotę 720 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 4 lipca 2016r. powód A. W. wnosił o ustalenie, że od dnia 18 listopada 2014r. pomiędzy nim a pozwaną K. M. istnieje stosunek pracy w pełnym wymiarze czasu pracy, na czas nieokreślony. Nadto w pozwie tym powód wnosił o sprostowanie sporządzonego przez pozwaną protokołu ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy nr (...), jakiemu uległ on w miejscu pracy, poprzez zmianę zapisów dokonanych w pkt 4 i 5 protokołu.

Zarządzeniem, sąd wyłączył sprawę o sprostowanie protokołu ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy nr (...) do oddzielnego rozpoznania i wyrokowania.

Pozwana K. M. powództwa o ustalenie, że od dnia 18 listopada 2014r. pomiędzy nią a powodem istnieje stosunek pracy, nie uznawała i wносиła o jego oddalenie.

Sąd Rejonowy ustalił co następuje:

Pozwana K. M. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą K. M. PPHU (...) w K. i firma ta zajmuje się min. skupem surowców wtórnych, odzyskiwaniem surowców z materiałów segregowanych w sortowni śmieci w K. (bezsporne).

Powód A. W. był bezrobotnym, pracował dorywczo, sytuacja jego rodziny był trudna i wtedy powód dowiedział się o możliwości pracy w firmie pozwanej (zeznania powoda słuchanego w trybie art. 299 kpc- k.76-76v, zeznania świadka A. W. (2) k.75v).

Powód udał się do tej biura tej firmy, rozmawiał na temat możliwości podjęcia pracy w tej firmie z mężem pozwanej oraz A. W. (3) i mąż pozwanej poinformował powoda, że możliwe jest zawarcie umowy o dzieło z wynagrodzeniem w wysokości 7,40 zł za godzinę pracy (zeznania powoda słuchanego w trybie art. 299 kpc). Mąż pozwanej oprowadził powoda po zakładzie, pokazał miejsca pracy, pokazał na czym praca powoda miałaby polegać, powiedział że powód będzie pracował na wszystkich stanowiskach, a jeżeli czegoś nie będzie wiedział, to ma pytać innych pracowników (zeznania powoda słuchanego w trybie art. 299 kpc).

Powód od dnia 18 listopada 2014r. rozpoczął wykonywanie pracy w firmie pozwanej (zeznania powoda słuchanego w trybie art. 299 kpc, zeznania świadka A. W. (2)). W grudniu 2014r. powód otrzymał do podpisu pierwszą umowę o dzieło, potem co miesiąc , pod koniec każdego miesiąca, otrzymywał kolejne umowy o dzieło do podpisania na kolejny miesiąc, powód je podpisywał, a wszystkie te umowy były sformułowane tak samo, tylko inny był okres na jaki zawarta była kolejna umowa (zeznania powoda słuchanego w trybie art. 299 kpc, umowa z 1.09.15 - k.8-9).

Do obowiązków powoda należało sortowanie odpadów i wykonywanie pracy przy prasie, taśmie (zeznania powoda słuchanego w trybie art. 299 kpc). Powód faktycznie te prace wykonywał, podobnie jak i taką samą prace wykonywali inni pracownicy-mężczyźni, w tym J. S. (zeznania powoda słuchanego w trybie art. 299 kpc, zeznania świadków: I. S. i J. S.). J. S. pracował w firmie pozwanej na podstawie umowy o pracę (zeznania świadka J. S.).

Praca odbywała się codziennie od poniedziałku do piątku od godz. ok.7.00 do co najmniej godz. 15.00 i powód co najmniej w tych godzinach pracował, przebywał na terenie zakładu (zeznania powoda słuchanego w trybie art. 299 kpc, zeznania świadków: I. S. k.59v i J. S. k.60). W trakcie dnia pracy zdarzało się, że nie wszystkie maszyny były sprawne i wtedy część osób oczekując na terenie sortowni na naprawienie maszyny, pracy nie wykonywała (zeznania powoda słuchanego w trybie art. 299 kpc). Powód, podobnie jak i inni pracownicy wykonujący pracę w tym zakładzie podpisywali codziennie na przedłożonej im liście obecności znajdującej się w pokoju socjalnym godziny swojej pracy danego dnia, a pod koniec miesiąca ta lista była zabierana do biura i tam było naliczane wynagrodzenie liczone wg. ustalonej dla danego pracownika stawki godzinowej przemnożonej przez liczbę godzin pracy (zeznania powoda słuchanego w trybie art. 299 kpc, zeznania świadków: I. S., J. S., A. W. (3) k.62v-63v). Powód w tę listę wpisywał tylko godziny faktycznego wykonywania przez niego pracy, a nie wpisywał godzin, gdy przebywał w zakładzie, ale pracy nie wykonywał, z uwagi na awarie maszyn (zeznania powoda słuchanego w trybie art. 299 kpc). Powód w każdym miesiącu swojej pracy przepracował średnio 150-160 godzin, ale także był miesiąc gdy tych godzin faktycznie wykonywanej pracy było 211 (zeznania powoda słuchanego w trybie art. 299 kpc). Wynagrodzenia dla osób, które pracowały w ramach umów cywilnoprawnych wypłacane było w biurze w K., wynagrodzenia te wyliczane i wypłacane było przez A. W. (3) i D. W., osoba otrzymująca wynagrodzenie kwitowała fakt odbioru pieniędzy (zeznania świadka A. W. (3)). Powód otrzymywał wynagrodzenie co miesiąc w wysokości ok. 1000 zł netto liczone wg. stawki 7,40 zł za przepracowaną godzinę (zeznania powoda słuchanego w trybie art. 299 kpc). Powód swoją pracę na rzecz pozwanej świadczył osobiście (bezsporne).

W miesiącach lipiec i sierpień 2015r. powód nie wykonywał pracy w firmie pozwanej z powodu wyjazdu za granicę, poinformował o tym pracowników biura i zapytał czy po powrocie może dalej pracować, a A. W. (3) powiedziała, że nie ma problemu (zeznania powoda słuchanego w trybie art. 299 kpc). Od dnia 1 września 2015r. powód ponownie przystąpił do wykonywania pracy na dotychczasowych ustalonych warunkach, zawarł na piśmie przedstawioną mu umowę o dzieło (zeznania powoda słuchanego w trybie art. 299 kpc, ksero umowy- k.8). Powód pracował na niezmiennych zasadach w kolejnych miesiącach, na kolejno co miesiąc zawierane na piśmie umowy o dzieło, w szczególności ostatnia umowa o dzieło została zawarta na okres od 1 kwietnia do 30 kwietnia 2016r. (zeznania powoda słuchanego w trybie art. 299 kpc). W dniu 28 kwietnia 2016r w trakcie wykonywania przez powoda jego obowiązków pracowniczych uległ on wypadkowi przy pracy, wskutek którego doszło do amputacji dłoni lewej ręki (protokół ustalenia przyczyn i okoliczności wypadku przy pracy k.11-15, zeznania powoda słuchanego w trybie art. 299 k).

Pozwana nie rozwiązała stosunku prawnego łączącego strony do dnia dzisiejszego (bezsporne).

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Roszczenie powoda o ustalenie, że od dnia 18 listopada 2015r. między nim a pozwaną istnieje stosunek pracy w pełnym wymiarze czasu pracy, zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie podnieść należy, że roszczenie o ustalenie istnienia stosunku pracy jest roszczeniem w trybie art.189 kpc, zgodnie z którym, można żądać ustalenia przez sąd istnienia bądź nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy strona ma w tym interes prawny. Interes prawny powoda polega niewątpliwie na tym, że ustalenie istnienia stosunku pracy między stronami będzie miało bezpośredni wpływ na szereg uprawnień dla powoda wynikających z przepisów prawa pracy i ubezpieczeń społecznych.

Zgodnie z art.22§1 kp przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę a pracodawca do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem. §1¹ tegoż przepisu stanowi, iż zatrudnienie w warunkach określonych w §1 jest zatrudnieniem na podstawie stosunku pracy, bez względu na nazwę zawartej przez strony umowy zaś §1² w/w przepisu stanowi, iż nie jest dopuszczalne zastąpienie umowy o pracę umową cywilnoprawną przy zachowaniu warunków wykonywania pracy, określonych w §1.

Powód, domagając się ustalenia, iż we wskazanym wyżej okresie pracował w firmie pozwanej nie na podstawie umów o dzieło zawieranych co miesiąc, lecz na podstawie umowy o pracę, podnosi właśnie, iż przez cały okres, począwszy od 18 listopada 2014r. do dnia wypadku, czyli do dnia 28 kwietnia 2016r., jego praca nosiła cechy umowy o pracę, bo powód osobiście, w wyznaczonym przez pozwaną miejscu, świadczył określoną mu przez przedstawicieli pozwanej i przez nich wskazaną pracę pracownika w sortowni śmieci, miał wyznaczone stałe godziny pracy, jego obecność w miejscu pracy potwierdzona była codziennymi wpisami w listach podpisywanych przez wszystkich pracowników, gdzie wpisywano godziny faktycznej pracy danego dnia, powód był zobligowany do osobistego wykonywania pracy, wykonywał prace na takich samych zasadach, w takich samych godzinach, jak inne osoby zatrudnione w tej firmie w ramach umów o pracę.

W tym miejscu należy podnieść, iż powód zdecydowanie twierdzi, iż wykonywał on pracę u pozwanej codziennie od dnia 18 listopada 2014r. do dnia 28 kwietnia 2016r., za wyjątkiem okresu od 1 lipca do 31 sierpnia 2015r., a pozwana, w odpowiedzi na pozew, choć przyznaje, że pierwszą umowę o dzieło strony zawarły od dnia 18 listopada 2014r., to dalej pozwana twierdzi, iż w początkowych miesiącach roku 2015 powód nie świadczył pracy i dopiero od 31 sierpnia 2015r. zawarte zostały pomiędzy stronami kolejne umowy o dzieło, a ostatnia taka umowa zawarta była od 1 kwietnia 2016r.

Wskazać w tym miejscu należy art.3 kpc, który stanowi, iż strony obowiązane są dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Przepis ten statuuje zasadę kontrydiktoryjności w procesie, co oznacza, że ciężar wskazania niezbędnych dowodów spoczywa przede wszystkim na stronach procesowych a działania sądu z urzędu jest dopuszczalne tylko w wyjątkowych przypadkach. Zatem sąd orzeka na podstawie materiału dowodowego przedstawionego przez strony i w przedmiotowej sprawie również sąd swoje rozstrzygnięcie oparł na tym materiale dowodowym przedstawionym przez strony, reprezentowane zresztą przez profesjonalnych pełnomocników.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika – w ocenie sądu, iż stan faktyczny przedstawiany przez powoda, co do okresu jego pracy na rzecz pozwanej, był taki, jaki on przedstawia, czyli iż wykonywał on pracę u pozwanej codziennie tj. od poniedziałku do piątku, w okresie od dnia 18 listopada 2014r. do dnia 28 kwietnia 2016r., za wyjątkiem lipca i sierpnia 2015r. Wprawdzie żadna ze stron nie przedstawiła w toku procesu kompletu zawartych na piśmie przez strony umów o dzieło, poza jedną umową zawartą od 1 września 2015r., złożoną przez powoda, choć z pewnością pozwana winna dysponować tymi umowami i w ogóle kompletem dokumentów związanych z wykonywaniem przez powoda pracy na jej rzecz, ale tego nie uczyniła. Wobec tego sąd oparł się - jak wyżej podniesiono, na dowodach przedstawionych przez strony i uznać należy, że zeznania powoda co do okresu wykonywania przez niego pracy znajdują potwierdzenie w przedstawionym przez strony materiale dowodowym, a w szczególności wprost w zeznaniach świadka A. W., która zeznała, że powód pracował w firmie pozwanej codziennie poza okresem od lipca do sierpnia 2015r., a jeżeli były dni, że nie mógł do pracy pójść, to informował o tym kierownictwo, ale to zdarzało się

sporadycznie. Z zeznaniami powoda też korelują zeznania świadka A. W. (3). Świadek ta bowiem wprawdzie zeznała, że powód był „takim pracownikiem który przychodził trochę popracował, wyjeżdżał na lato do Niemiec”. Świadek ta zeznała, że tego lata przed wypadkiem powód był na wyjeździe do Niemiec i po powrocie został ponownie przyjęty i w tym miejscu jej zeznania są w pełni zgodne z zeznaniami powoda słuchanego w trybie art. 299 kpc. Zatem z zeznań tego świadka wynika, że nie było tak jak twierdzi pozwana tj. że powód w roku 2015 dopiero od 31 sierpnia 2015 wykonywał pracę w firmie, świadek ta potwierdziła zeznania powoda, iż w wakacje 2015 nie było go w firmie pozwanej, bo wyjechał za granicę, lecz wcześniej przed wyjazdem też pracował w firmie. Zatem uznać należy, że powód faktycznie wykonywał pracę w firmie pozwanej od dnia 18 listopada 2014r. do dnia 28 kwietnia 2016r., za wyjątkiem okresu od 1 lipca do 31 sierpnia 2015r.

Powód, jak i jego żona A. W. zdecydowanie i zgodnie zeznali, że powód w tym okresie pracował w firmie pozwanej codziennie (poza lipcem- sierpniem 2015r. i poza pojedynczymi uzgodnionymi dniami), a jak zeznał powód, jego dni i godziny pracy wynikają z podpisywanych przez niego, a będących w posiadaniu pozwanej list obecności. Listy te, w toku procesu, nie zostały złożone do sądu, a przecież z analizy tych list wprost wynikałaby prawdziwość zeznań powoda w tym zakresie. Skoro pozwana, wbrew przecież logice nie przedstawiła dowodów, potwierdzających jej twierdzenia, że powód w roku 2015 dopiero od 31 sierpnia 2015r. podjął się wykonywania pracy, to należy dać wiarę zeznaniom powoda, iż było tak jak on twierdzi. Listy te bowiem byłyby dowodem bardzo istotnym, jeżeli chodzi o faktyczne dni i godziny pracy powoda w firmie pozwanej.

W ocenie sądu, z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika iż powód w okresie wykonywania przez niego pracy na rzecz pozwanej w firmie należącej do pozwanej w sortowni śmieci w K., wykonywał tę pracę w ramach nie umowy o dzieło ale w ramach umowy o pracę. Stosunek pracy wykazuje wiele podobieństw do stosunków cywilnoprawnych, lecz różni się takimi właściwościami jak: dobrowolność zobowiązania, zarobkowy charakter, osobisty charakter świadczenia pracy, podporządkowanie pracownika wyrażające się przede wszystkim w możliwości wydawania pracownikom poleceń dotyczących pracy, stałe godziny pracy, określone miejsce wykonywania pracy, podpisywanie list obecności. Ustawodawca nie wprowadza zakazu nawiązywania stosunków cywilnoprawnych, których przedmiotem byłoby świadczenie pracy ani nie wprowadza w art. 22§1¹ kp domniemania zawarcia umowy o pracę. Na podstawie art.22§1¹ nie można bowiem przyjąć, że każde zatrudnienie jest zatrudnieniem „w warunkach” określonych w §1 tegoż przepisu. Przepis ten tylko potwierdza przekonanie, że o rodzaju stosunku prawnego, na podstawie którego świadczona jest praca, decyduje nie jej formalna nazwa, lecz rzeczywista wola stron. Takie stanowisko wynika z utrwalonego już orzecznictwa Sądu Najwyższego, który w tym momencie należy przytoczyć. W szczególności podnieść należy, iż o wyborze rodzaju podstawy prawnej zatrudnienia decydują zainteresowane strony (art. 353¹ kc w zw. z art.300kp), kierując się nie tyle przesłanką przedmiotu zobowiązania, ile sposobu jego realizacji (OSNAPiUS 21/01,poz.637). Zatrudnienie nie musi mieć charakteru pracowniczego i praca może być wykonywana na podstawie umów cywilnoprawnych a decydujące znaczenie ma zamiar ukształtowania w określony sposób treści łączącego strony stosunku prawnego, zamiar towarzyszący zawarciu i kontynuowaniu stosunku umownego. Jeżeli w treści stosunku prawnego łączącego strony (ocenianego nie tylko przez treść umowy, ale przede wszystkim przez sposób jej wykonywania) przeważają cechy charakterystyczne dla stosunku pracy określone w art. 22§1 kp, to mamy do czynienia z zatrudnieniem na podstawie stosunku pracy, bez względu na nazwę umowy zawartej przez strony (OSPİKA 9/79 poz168, OSNAPiUS 19/99 poz.582, OSNAPiUS 4/00 poz.138, OSNAPiUS 11/00 poz.417, OSNAPiUS 5-6/07 poz 67). W myśl art.65§2 kc w umowach należy badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu. Zasada swobody umów art. (353¹ kc) polega w pierwszej kolejności na możliwości wyboru przez strony rodzaju stosunku prawnego, który będzie je łączył.

Sąd Rejonowy w całości podziela stanowisko Sądu Najwyższego przedstawione w wyżej wskazanych orzeczeniach i przenosząc je na realia przedmiotowej sprawy, to podnieść należy, że powód – co sam powiedział, w momencie gdy zgłosił się do firmy pozwanej, czyli w listopadzie 2014r., to wtedy przede wszystkim interesowała go w ogóle możliwość wykonywania pracy w tej firmie i zarabianie pieniędzy, ponieważ sytuacja materialna jego rodziny – jak też zeznała jego żona A. W., była bardzo trudna, powód był bezrobotnym, pracował tylko dorywczo, a gospodarstwo rolne było niewielkie. Jak już wyżej podniesiono, w umowach należy badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, bo zasada

swobody umów art. (353¹ kc) polega w pierwszej kolejności na możliwości wyboru przez strony rodzaju stosunku prawnego, który będzie je łączył. Jednakże w przedmiotowej sprawie trudno mówić o woli wyrażanej przez powoda, bowiem – jak wynika z jego zeznań, nikt z przedstawicieli pozwanej nie pytał powoda czy ma wolę wykonywania pracy na rzecz pozwanej w ramach umowy o pracę czy umowy cywilnoprawnej. Powód nie zaprzecza, iż od samego początku tj. od rozmowy z mężem pozwanej wiedział, że będzie pracował w tej firmie na podstawie umowy o dzieło i godził się na to, bo znajdował się w takiej sytuacji życiowej, że musiał przyjąć każdą propozycję, aby utrzymać rodzinę. Powód zeznał zdecydowania, że to mąż pozwanej w czasie wstępnej rozmowy mówił mu o warunkach wykonywania pracy i to on poinformował powoda, że zawarta zostanie umowa o dzieło. Powód zaś, jak zdecydowanie twierdzi, nie miał żadnego interesu, aby wystąpić mi inicjatywą, aby praca przez niego wykonywana była wykonywana w ramach nie umowy o pracę, a umowy o dzieło; natomiast pozwana w toku trwania procesu, mimo możliwości, nie przedstawiła żadnych dowodów, iżby to powód wystąpił z wolą zawarcia umowy o dzieło. Pamiętać też należy, że powód nie jest człowiekiem wykształconym, pracuje od lat fizycznie, a więc jego świadomość prawna nie jest wysoka i pozwana czy też jej przedstawiciele powinni w momencie zawierania umowy jasno i konkretnie przedstawić powodowi warunki, na jakich proponuje wykonywanie przez niego pracy. Trudno więc tu mówić o swobodnej woli powoda co do rodzaju umowy mającej go łączyć z pozwaną, bo jak już wyżej podniesiono, powód był wtedy absolutnie zdeterminowany, aby pracę natychmiast podjąć i zarabiać; natomiast obowiązkiem pozwanej, jako prowadzącej firmę, było zawarcie z powodem wykonującym na jej rzecz pracę w sortowni w takiej formie, jak to przewiduje prawo, a więc skoro rodzaj obowiązków przypisanych powodowi, charakterystyka wykonywania pracy nosiła ewidentne cechy charakterystyczne dla umowy o pracę, to obowiązkiem pozwanej było zaproponowanie powodowi pracy na podstawie umowy o pracę, a nie proponowanie powodowi zawarcia umowy o dzieło w sytuacji, gdy powód niejako wtedy „stał pod ścianą”, bo musiał pracować.

W ocenie sądu, sposób oraz charakter wykonywania pracy przez powoda w okresie od 18 listopada 2014r. rzecz pozwanej nosił ewidentne cechy charakterystyczne dla umowy o pracę. Powód bowiem przychodził do pracy codziennie na ustalone i obowiązujące wszystkich pracowników w sortowni w K. godziny pracy, pracował w godzinach pracy Zakładu, a więc co najmniej 8 godzin dziennie, osobiście wykonywał pracę, nie mógł zdecydować aby za niego wykonywała pracę dowolna osoba, był podporządkowany regułom i zasadom obowiązującym wszystkich pracowników sortowni, a nadzór nad jego pracą, jak i pozostałych pracowników wykonujących pracę na placu pełnił K. K..

Jak już wyżej podniesiono, stosunek pracy wykazuje wiele podobieństw do stosunków cywilnoprawnych, lecz różni się takimi właściwościami jak: dobrowolność zobowiązania, zarobkowy charakter, osobisty charakter świadczenia pracy, podporządkowanie pracownika wyrażające się przede wszystkim w możliwości wydawania pracownikom poleceń dotyczących pracy. Zauważyć należy, co wynika z zeznań świadków: J. S. i S., powód w całym okresie zatrudnienia w firmie pozwanej wykonywał w tym samym miejscu taką samą pracę, jaką wykonywali inni mężczyźni zatrudnieni w firmie pozwanej na podstawie umów o pracę, takie same były dni i godziny pracy, taki sam był rodzaj obowiązków, a konkretnie powód jak i inni mężczyźni dowozili towar do sortowania, także pracowali przy prasach i taśmach, wykonywali prace porządkowe. Jak zgodnie zeznał powód i świadek J. S. ich pracę tj. pracę wszystkich osób wykonujących prace na placu, nadzorował K. K..

Zatem skoro charakter, rodzaj, zasady wykonywania pracy przez cały czas były dla powoda wykonującego pracę na podstawie umowy o dzieło i pracowników zatrudnionych na podstawie umów o pracę takie same, to stwierdzić należy, że zaistniała wprost sytuacja, o której mówi art. 22 §1¹ kp, który stanowi, iż zatrudnienie w warunkach określonych w §1, czyli gdy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem, jest zatrudnieniem na podstawie stosunku pracy, bez względu na nazwę zawartej przez strony umowy. Nazwa zawartej na piśmie umowy łączącej strony brzmi umowa o dzieło, ale charakter stosunku łączącego strony był taki jaki jest przewidziany dla umowy o pracę. §1² w/w przepisu stanowi, iż nie jest dopuszczalne zastąpienie umowy o pracę umową cywilnoprawną przy zachowaniu warunków wykonywania pracy, określonych w §1.

W tym miejscu należy podnieść, że zeznania powoda słuchanego w trybie art. 299 kpc sąd obdarzył wiarą w całości, a szczególności, za wiarygodne sąd uznał podawane przez powoda okoliczności co do okresu w jakim powód wykonywał pracę na rzecz pozwanej, co do charakteru wykonywanej pracy, a w szczególności godzin pracy, zakresu obowiązków, podporządkowania, bo zeznania powoda są zgodne z zeznaniami świadków: A. W., I. S. i J. S., a także korelują z zeznaniami świadka A. W. (3). Zeznania świadków: I. S. i J. S. sąd obdarzył wiarą w całości, bo zgodnie ze sobą opisują stan faktyczny. Także i zeznania świadka A. W. zasługują na obdarzenie ich wiarą w całości, bo sąd mając możliwość bezpośredniego kontaktu z tym świadkiem uznał, że jej zeznania są absolutnie szczere. Zeznania świadka A. W. (3) sąd w części obdarzył wiarą, poza jej twierdzeniami, że powód nie przychodził do pracy codziennie, bo jej zeznania są sprzeczne z zeznaniami świadków I. S. i J. S. i nie są wykazane innymi dowodami, jak np. listami obecności prowadzonymi w firmie pozwanej.

Nadto, poza sporem jest, że ostatnim dniem, w którym powód wykonywał pracę na rzecz pozwanej w zakładzie w K. był dzień, w którym doszło do tragicznego wypadku, jakiemu uległ powód w czasie wykonywania przez niego obowiązków pracowniczych, a w wyniku tego wypadku powód utracił lewą dłoń. Wtedy tj. w dniu wypadku, pomiędzy stronami na piśmie zawarta była umowa o dzieło na okres od 1 kwietnia do 30 kwietnia 2016r. Powód w toku niniejszego procesu wnosi o ustalenia, że pozostaje on w zatrudnieniu u pozwanej na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony i w ocenie sądu, jego żądanie jest uzasadnione. Jak bowiem ustalono, powód swoją pracę na rzecz pozwanej wykonywał od dnia 18 listopada 2014r. codziennie, tak jak inni pracownicy w godzinach im przypisanych, a w okresie od 1 lipca do 31 sierpnia 2015r. nie było go w pracy za wiedzą i zgodą pozwanej. Zatem skoro powód wykonywał pracę na rzecz pozwanej, zawierając począwszy od 18 listopada 2014r., co miesiąc, na kolejny miesiąc, nowe terminowe umowy o dzieło, które w istocie - jak wyżej podniesiono, były umowami o pracę zawartymi na okres miesiąca czyli na czas określony, to stwierdzić należy, mając na uwadze treść art. 25¹ §1 i 3 kp, że już taka czwarta umowa terminowa stała się umową na czas nieokreślony. Okres faktycznego niewykonywania przez powoda pracy na rzecz pozwanej tj. okres od 1 lipca do 31 sierpnia 2015r. nie powodował, że ta umowa pomiędzy stronami się rozwiązała; w sytuacji, gdy powód faktycznie pracował do 30 czerwca 2015r., a potem za wiedzą i zgodą przedstawicieli pozwanej przez dwa miesiące nie pracował w tej firmie i wrócił do pracy w dniu 1 września 2015r., to uznać można, iż w tym czasie przebywał na urlopie bezpłatnym udzielony na jego wniosek. Stosunek pracy wykreowany w dniu 18 listopada 2014r. trwał bowiem, przekształcił się w roku 2015 w stosunek pracy na czas nieokreślony i wobec tego, że nie został dotąd rozwiązany, to trwa nadal. Poza sporem jest, że powód wobec zaistniałego wypadku w dniu 28 kwietnia 2016r. nie mógł przez jakiś okres pracy wykonywać z uwagi na uraz, ale potem, przedmiotowym pozwem z dnia 4 lipca 2016r., zwrócił się do tut. sądu o ustalenie, że łączy go z pozwaną stosunek pracy.

Wobec tego sąd ustalił, że powoda z pozwaną od dnia 18 listopada 2014r. łączy umowa o pracę na czas nieokreślony, w pełnym wymiarze czasu pracy.

Wobec powyższego sąd orzekł jak w sentencji.

O kosztach sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc, przy uwzględnieniu §9 ust 1 pkt 3 oraz §15 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015r, poz. 1804).